

Nem kell, hogy én legyek
az első szerelme.
Elég, ha az utolsó leszek.

AFTER mindig van tovább WE FALL

*fine
selection*

MELANIE HARLOW

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

MELANIE HARLOW

AFTER

mindig van tovább

WE FALL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

ELSŐ FEJEZET

MARGOT

NEM VÁGTAM HOZZÁ A PITÉT.

És tényleg, szerintem erre mindenki figyeljen oda: a felsőbbrendű visszafogottságra, a buddhista önfegyelemre, a kicseszettül *királyi* modorra, ahogy felmértem a díjnyertes Pompás Cseresznyés Álmot, és úgy döntöttem, hogy nem. (Csak mellékesen: az inge miatt jutottam erre. Akármilyen mérges is voltam, sosem ragadtattam volna magam arra, hogy egy ropogósra keményített, legombolt nyakú, hófehér Brooks Brothers inget megszenteltelenítsek.)

Nem mintha az dicséretes lenne, hogy az ember egy tálcányi tejszínes puffancsot hajigáljon a volt barátjára – egyenként, és bevallom, elég gyengén célozva. Egyetértek. És bárki, aki ismer engem, megmondhatja, hogy ez a legkevésbé sem vall rám. Én, Margot Thurber Lewiston, büszke vagyok rá, hogy teljes mértékben uralkodom az érzéseimen. Feszült helyzetekben megőrzöm a méltóságom. Nyugodt maradok, és kurvára mehet minden tovább. Ritkán veszem el a talajt a lábam alól, egy olyan teremben meg sosem, ahol hemzsegnek az apám szenátori kampányának támogatói.

Köztünk szólva, nem dobáltam még soha életemben ételt. Nem nagyon dobáltam semmit sem, talán ezért ment ilyen rosszul a célzás. (Bőséges bocsánatkérést zúdítottam Mrs. Biltmore-ra a faltok miatt. Meg a Belleek váza miatt is.) És egyáltalán, sosem dobálózom beltéren.

Ugyanis volt gyerekszobám. Rendes, régimódi, patinás értelem-ben. Mi hiszünk a tartózkodó modorban, az udvariasságban, és mindenekfelett hiszünk a diszkrécióban.

Bármi legyen is. Nem-rendezünk-jelenetet.

Ahogy anyám, Margaret Whitney Thurber Lewiston (közismer-tebb nevén Muffy) mondta, semmi sem lehet olyan *ízléstelen*, sőt még annál is rosszabb, olyan *újjgazdag*, mintha valaki jelenetet ren-dez.

Közölte velem, hogy az én műsoromról még évekig beszélni fog-nak.

Ez valószínűleg tényleg így van.

De meg tudom magyarázni.

Senki sem akar ilyen üzenetet kapni a volt barátjától egy keddi haj-nalon. Vagy bármelyik hajnalon, ami azt illeti.

Tripp: Találkoznunk kell. Kint vagyok.

Én: Késő van. Holnap nem jó?

Tripp: Nem, muszáj ma. Kérlek! Szükségem van rád.

A sötétben a homlokomat ráncoltam a telefonra, és eltűnődtem, vajon miről lehet szó. Jó egy éve lett vége, és bár sikerült barátságos, noha kissé feszült viszonyban maradnunk, személyesen, kettesben

nem beszéltünk a szakítás estéje óta. Azon tűnődtem, hogy is kell egy ilyen kérésre udvariasan válaszolni, mikor újabb SMS érkezett.

Tripp: Kérlek, Gogo! Fontos.

Kicsit ellágyultam a becenévtől, nem mintha annyira tetszett volna, hanem mert a régi szép napokra emlékeztetett. Régóta ismertük egymást, a két család is jóban volt, és egyszer csak úgy esett, hogy azt hittem, együtt éljük majd le az életünket. Lehetek egy kicsit kegyes vele.

Én: Rendben. Egy perc. Bejárat.

Ezt az egy percet arra használtam, hogy kirántsam a hajgumit a hajamból, gyorsan felvegyek egy melltartót a Vassar főiskolás pólóm alá, amiben aludtam, és beleugorjak egy rózsaszín, selyem pizsamanadrágba. Heves nyári eső kopogott a keskeny, emeletes ház tetején, úgyhogy lesiettem a lépcsőn, hogy gyorsan ajtót nyissak, de persze Trippet egyetlen csepp sem érte.

– Szia! – mondtam, és hátraleptem, miközben összecsuksa csöpögő esernyőjét, és belépett az előtérbe. Meleg, párás levegő áramlott be a nyomában, gyorsan rácsuktam az ajtót a kinti hőségre, és felkattintottam a lámpát.

– Szia! – mondta ő is, és letette az ajtó mellé az esernyőt, majd végigszántott gondosan nyírt, sötétszőke haján. Rózsaszín ingének ujja feltekerve, a dereka betúrva a fehér, hímzett, fűzőld bálnákkal díszített rövidnadrágjába. Fehér bálnákkal hímzett rövidnadrágjai is voltak, mindenféle színben. Tekintetem elkalandozott puha, bőr papucscipőjére. Nem vett zoknit.

– Kösz, hogy beengedtél – mondta.

– Mi történt? – Hosszú hajam az egyik vállamra dobtam, és karba tettem a kezem.

– Üljünk le, kérlek! Beszélnem kell veled. – A lehetetlen árnyalatnyi whiskyszagot éreztem, alaposabban megvizsgálva azt is megállapítottam, hogy vérekes a szeme.

– Beszéljünk itt, légy szíves.

Kényelmetlenül fészkelődött.

– Nézd, tudom, hogy ami köztünk történt, az nem volt rendben.

– Ez tavaly történt. Túl vagyok rajta, Tripp – mondtam, és ez nagyjából igaz is volt. Néha éreztem, ahogy a szomorúság belém-belém csípett, mikor az együtt töltött három évre gondoltam, és a reményeimre, hogy mára jegyesek leszünk vagy akár házások is, de a pszichológusom nagyjából meggyőződött, hogy ez nem is annyira a Tripp elvesztése miatti fájdalom, inkább az elképzelt, tökéletes álméletünket gyászolom. Titokban nem voltam meggyőződve róla, hogy tényleg lenne különbség.

– És ha... és ha én nem?

– Ha te mi? – ráztam meg a fejem döbbenetben.

– És ha én nem vagyok túl rajta... rajtunk?

– Ezt hogy érted? Ennek semmi értelme, Tripp. Te már akkor túl lettél rajtunk, amikor én még nem. *Te* mondtad, hogy nem akarsz feleségül venni. Én készen álltam volna a házasságra.

– Ezt sosem mondtam. Nem volt ilyen személyes. – Erős állcsontja előreugrott. – Csak azt mondtam, nem vagyok biztos benne, hogy meg akarnék házasodni.

– Nos, én biztos voltam benne. És nem várhattam rá, amíg végre döntésre jutsz. Továbbléptem. És te is továbbléptél. – A továbblépés emlegetése kissé túlzás volt részemről, hiszen a szakítás óta nem

randevúztam komolyabban senkivel sem. De Trippet látták már egy egész rakás diáklánnyal. Mostanában egy olyan lánnyal járt, akit a barátaim csak Margot 2.0-nak hívtak, mert gyakorlatilag az én fiatalabb, szőkébb kiadásom volt, nagyobb mellekkel. (Bár Muffy szerint ez mind nem számít, mert az a lány *újjagzdag*, és így teljességgel elfogadhatatlan Tripp szüleinek, Miminek és Deuce-nak.)

– És a barátnőd? Ő tudja, hogy itt vagy?

– Amber? – ráncolta a homlokát Tripp. – Nem, nem tudja, azt hiszi, apámmal vagyok, és vele is voltam korábban, de... – A homlokán elmélyült a ránc, nagyot nyelt.

– Mi van apáddal? – Ekkor lettem csak kissé ideges. Deuce már elmúlt hetvenéves, magas vérnyomással, és a szaftos steakek meg az erős italok iránti rajongással küzdött. Múlt év végén volt a harmadik infarktusa. – Jól van?

– Igen. Jól. Csak...

Tripp egyik lábáról a másikra állt, nedves cipője megcsikordult a fapadlón. Arra gondoltam, még sosem láttam őt ilyen idegesnek és ennyire zavarban. Általában bármilyen másik napon ő volt Mr. Ön-bizalom, főleg némi jó whisky után, majd kicsattanva a jóképű, gazdag, művelt, elit egyetemet végzett fehér férfiaknak járó magabiztosságtól.

– Ki vele, Tripp! – mondtam, elnyomva egy ásítást. – Vagy beszéljük meg holnap! Fáradt vagyok, és holnap reggel dolgoznom kell. Hívok neked egy taxit, ha nem tudsz hazavezetni, mert mintha érzésem a szagát, hogy...

– Gyere hozzám feleségül, Margot! – Térdre vetette magát előttem. – Házasodni akarok. El akarlak venni.

– Micsoda? – A szívem majd kiugrott a helyéről. Ez tényleg megtörténik?

– Gyere hozzám! Kérlek! Bocsánatot kérek mindenért. – Átkulcsolta a lábam, arcát a térdemre hajtotta.

A vállára csaptam.

– Az isten szerelmére, Tripp. Részeg vagy. Kelj fel!

– Nem vagyok részeg. Tudom, mit beszélek. El kell vegyelek feleségül.

Abbahagytam az ütögetését, a feje búbját bámultam.

– Hogy érted, hogy kell? Miért?

Egy pillanatra megdermedt, majd magához tért.

– Muszáj elvennem téged feleségül, mert rájöttem, hogy te vagy nekem az egyetlen. Tökéletesen illünk egymáshoz. Mindig is te voltál az, Margot. Mindig.

Rendben, ez elég szárnalmas előadás volt, csikorgó bőrcipővel, véreres szemmel, bálnás rövidnadrággal, de azért megsajnáltam. Tripp sosem tudta túl könnyen kimutatni az érzéseit. Én sem voltam nagy bajnok benne, ami azt illeti.

– Tripp, kérek. Állj fel! Beszéljük meg.

– Előbb mondd, hogy hozzám jössz. Nézd, van nálam egy gyűrű – mondta, mintha csak most jutna az eszébe, hogy ilyet is hozott. Kivett a zsebéből egy kicsi, fekete dobozt, és ügyetlen, merev ujjjával felnyitotta.

Elállt a lélegzetem, és a szám elé kaptam a kezem. A hatalmas briliáns rám kacintott a vékony gyémántsorból. Legalább kétkarátos lehetett, csodás színű, gyönyörű, tiszta kő.

– Vedd fel! – sürgetett, és levette a gyűrűt a bársonypárnáról.

Fel akartam venni. Istenem, nagyon akartam. De nem akartam hozzámenni Tripphez. Nem lenne helyes felvenni a gyűrűt, ha tudom, hogy nemet fogok mondani, ugye?

Mert muszáj lesz elutasítanom. Hiszen akármit is mondott, már nem illettünk egymáshoz, ugye? Már nem szerettem.

Talán fel kellene próbálnom, biztos, ami biztos, mondtam magamban. Mármost, mi lenne, ha felveszem, és az előszobában egyszer csak zene harsanna, kisütne a nap, és megjelenne egy szivárvány? És ha még mindig szeretem, csak nem tudok róla? Az ajkamba haraptam, és kinyújtottam a bal kezem, hagytam, hogy ráhúzza a gyűrűt az ujjamra. Tökéletesen passzolt. Megremegtem, ahogy felegyenesedtem.

De nem szólalt meg zene. Nem támadt szivárvány az égen. Nem süttött ki a nap. Csak esett, a vitorlácipő nyikorgott, és pocsolókat hagyott a szép fapadlómon, meg még ott volt az a rémséges bálnás rövidnadrág is.

Felsőhajtottam, még egyszer, utoljára a kezemre néztem, mielőtt lehúztam a gyűrűt.

– Gyönyörű szép, Tripp, de sajnós...

Rátette a kezét a kezemre, nem tudtam lehúzni a gyűrűt.

– Ne mondd ezt, kérlek! Hozzám kell jönnöd, muszáj.

Bosszúsan téptem ki a kezem a kezéből, lecsúsztottam a gyűrűt az ujjamról.

– Dehogyan muszáj.

– Könyörgök, Margot. Kérlek! – A hangja elcsuklott, valódi kétségbeesés villant a szemében. Nem is láttam ilyenek, mióta...

– Tripp – mondtam lassan. – Valami baj van? – Évekkel ezelőtt Tripp szerencsejáték-függőséggel küzdött, több százezer dollárnyi adósságot halmozott, amit a végén az apjának kellett kifizetnie. De úgy tudtam, leállt a játékkal, már amikor együtt voltunk. És amúgy is, ettől miért kérné meg a kezem?

Nyelt egy nagyot, az ádámcsutkája fel-le csúszkált.

– Nem. Őszintén, Margot. Csak... olyan nyomorult és magányos vagyok, mióta szétmentünk.

– Egyáltalán nem tűntél nyomorultnak és magányosnak.

– Az voltam. Komolyan. És vérbeli seggfej voltam veled.

– Nos, ebben legalább egyetértünk.

– Ne haragudj, sajnálom. – Furán megölelt, ott maradt a karom az oldalam mellett, a gyűrűt még az öklömben szorongattam. – Illünk egymáshoz, tudod, hogy így van. Az a helyes, ha együtt vagyunk. És hamarosan harmincévesek leszünk, itt az ideje, hogy véget vessünk az ilyen-olyan kúrogatásoknak.

Eltoltam magamtól. Felálltam, megint összefontam a karom a mellem előtt.

– Ez nem túl romantikus. Egyáltalán nem az. És csak te kúrogattál így-úgy.

– Bocsáss meg! Nem vagyok jó ebben, ismeresz. De... – Egy pillanatra mintha elragadták volna a gondolatai. – Veled vagyok teljes, Margot.

Leküzdöttem a sürgető késztetést, hogy közöljem, milyen nyilvánvaló, hogy ezt a Jerry Maguire-ból lopta, megragadtam a gyűrűsdobozt, és (kissé vonakodva) visszatettem a gyűrűt.

– Ez örülség. Egy éve szakítottunk. Nem bukkanhatsz fel csak így, hogy megkérd a kezem.

– De feleségül akarlak venni – vinnyogta, és a tekintete balra tévedt.

– Akkor előbb talán vigyél el vacsorázni! – nyújtottam oda neki a dobozt, és eltöltött az elégedettség, hogy milyen jól kezelem a helyzetet. Egy évvel ezelőtt már elküldtem volna Jaime-nek és Claire-nek a fényképet a jegygyűrűről.

Boldogtalanul bólintott, és zsebre tette a dobozt.

– Persze, értem. Oké.

Az ajtóban odaadtam neki az esernyőjét, és hevesen átöleltem. Értékeltem, amit tett, mert tudtam, milyen nehéz lehetett ez neki – egy Tripp-szerű pasasnak nem könnyű bevallani, hogy tévedett, és bocsánatot kérni. Ez bizonyította, hogy érettebb lett, előnyére változott, ugye?

– Beszéljünk róla egy-két nap múlva, oké? Át kell gondolnom.

Kinyitottam az ajtót, és ő elment, nem mondott semmi többet, csak kinyitotta az ernyőjét a szakadó esőben. Leoltottam a lámpát, bementem a nappaliba, és a nagy, földig érő ablak előtt állva néztem, ahogy beszáll a kocsijába. Kis patakokban csorgott le a víz az üvegen, elmosódottan láttam csak Tripp körvonalait. Mikor felvillant a reflektor, és lassan eltűnt az esős sötétségben, visszamentem, fel az ágyamba.

Azt a rohadt, gondoltam, és becsusszantam megint a takaró alá. Örület, micsoda sztori. Soha, de soha el sem tudtam volna képzelni, hogy Tripp egyszer csak felbukkan nálam az éjszaka közepén egy gyémántgyűrűvel, és könyörög, hogy menjek hozzá feleségül. Olyan szöges ellentéte volt ez mindannak, amit egy évvel ezelőtt gondolt.

A lelkem mélyén dühös is voltam, hogy pont *most* dönt így, hogy egymásnak lettünk teremtve, de másrészt arra gondoltam, hátha csak végig több időre lett volna szüksége. Talán nem volt igazam, hogy erőltettem, hiszen még nem volt kész rá? Vajon túlságosan siettettem, mikor benyújtottam a „most vagy soha” ultimátumot? Nem ragaszkodtam hozzá túlságosan, hogy az én terveim szerint haladjunk?

De a pokolba is, megbeszéltünk mindent! Három éven át képzelelődtünk együtt az esküvőről a countryklubban, egy régi, oszlopos házról, két gyerekről, egy vitorlásról meg egy spanyielről... Nem csak én akartam ezt. Hanem ő is.

És nem akarom ezt még mindig? Nem kellene megfontolnom az ajánlatát? Akármilyen bosszantó is volt, hogy felhozta ezt a harmincéves dolgot, azért volt benne valami. A baráti köröm szűk, és nem találkoztam senkivel az elmúlt évben, akihez vonzódtam volna – meddig akarok még várni, hogy elkezdjem az életem következő szakaszát? Ahogy Muffy imádta megjegyezni:

– A Thurber-hölgyek harmincéves korukra férjhez mennek és gyereket szülnek, Gogo. Még a lesbikusok is.

Nem mintha boldogtalan lettem volna. Szuperek a barátaim, jóban vagyok a családommal, imádom az új munkám, és gyönyörű helyen lakom. Akkor miért érzem úgy, hogy hiányzik valami?

Fáradt voltam, mégis egy ideig ébren hevertem a paplan alatt, és a bal kezem gyűrűsujját tapogattam.

MÁSODIK FEJEZET

MARGOT

— EZT NEM MONDOD KOMOLYAN! – Jaime olívabogyós martinija megállt a levegőben, félúton a szája felé. Claire is ugyanilyen döbrentnek tűnt, de nagyot kortyolt a koktéjából.

– De igen – feleltem mosolyogva.

– Miért nem mondtad? – kérte számon Jaime. – Találkoztunk ma reggel az irodában, és egy szót sem szóltál erről!

Jaime-vel együtt dolgoztunk a Shine PR- és marketingügynökségnél, amit együtt alapítottunk még tavaly. Az ő pszichológia- és marketingvégzettsége meg tapasztalata a hirdetési piacon jól kiegészítette az én PR-os rutinomat és társadalmi kapcsolataimat, így a mi kis startupunk eddig nagy sikernek bizonyult. Már felvettünk egy aszisztentst, hogy kezelje pár ügyfelünk közösségimédia-oldalait, és úgy terveztük, jövőre felveszünk még egyet.

– Nem értünk rá délelőtt, és te ügyfelekkel voltál egész délután. Azt gondoltam, egyszerre mondom el nektek ma este.

– Jó, hogy megvártál – szólalt meg Claire Jaime másik oldalán ülve. A rendes heti csajos szerda esténk volt éppen, a Buhl nevű bárban voltunk. Kicsit hamarabb találkoztunk, mint szoktunk, mert

még el kellett mennem egy adománygyűjtő vacsorára, amit apám tartott. – Most, hogy együtt dolgoztok, és mindennap találkoztok – folytatta Claire –, attól tartok, kimaradok a pletykák feléből. Szóval komolyan *megkérte a kezéd?*

Bólintottam.

– Letérdelt elélem egy csodás gyémántgyűrűvel.

– Ez aztán a meglepetés! – sikoltott fel Claire.

– Micsoda egy szar alak – jegyezte meg Jaime. – Remélem, megmondta neki, hova dugja a gyűrűjét.

Belekortyoltam a gin-martiniba, és gondosan mérlegeltem a választom.

– Semmi ilyesmit nem tettem. Kedves voltam, és megértő, barátságosan elutasítottam.

– De miért? – Jaime hatalmas, kék szeme továbbra is döbbenet meredt rám. – Mekkora rohadék volt veled a végén!

– Mert van modorom. Igen, rohadék volt – ismertem el. – De megbánta. Bocsánatot kért, és gyakorlatilag könyörgött, hogy menjek vissza hozzá. Sok szép dolgot mondott, ami azt illeti.

Jaime pillantásától kezdtem kínosan érezni magam, inkább az itallal foglalkoztam. Túl jól ismert. Ez a hátránya, ha az ember valakivel gimnázium eleje óta barátságban van – még nálam is így van, pedig általában szakértője vagyok, hogyan leplezhetem az érzelmeimet, de az ilyen barát átlát rajta.

– Azért az szép, hogy végül rájött, mit veszített el – vetette fel Claire, aki mindennek és mindenkinek folyton a jó oldalát látta. – Még akkor is, ha kicsit későn.

– Túl későn? – kérdeztem vissza, összeszedve a bátorságom, ki-mondva, ami egész nap ott motoszkált bennem.

Csend volt, míg mindketten megemésztették, mit is mondtam.

– Ezt hogy érted? – Jaime hangjában ott volt, hogy *tudom, mit akartál mondani, de ezt nem gondolhatod komolyan.*

– Mármint, szerintetek nekünk már túl késő?

– Kurvára igen – csapott a bárpultra Jaime, mire az italom felszíne megrezzett.

– Várj csak. Talán nem – szólalt meg Claire sóvárogva. – Imádom a második esély románcokat.

– Ez nem mozifilm – mutatott rá Jaime Claire felé fordulva. – Ha nem a valóság, és Tripp szemét tetű volt Margot-val.

– De az emberek megváltozhatnak – vitázott Claire. – Ott vagy te meg Quinn! Megesküdtél, hogy soha többé nem lesz pasid, és persze ő a legkevésbé, de aztán adtál neki még egy esélyt.

– Az más – fortyant fel Jaime. – Ráadásul Quinn örületesen jó az ágyban. Tripp meg borzalmas volt, ugye, Margot?

Összerezentem.

– Nem tudom, ezt mondtam-e, hogy *borzalmas* volt a szex... nos, egy kicsit egyhangú volt. De talán nem ez a legfontosabb. Talán vannak fontosabb dolgok egy kapcsolatban, mint a jó szex.

Jaime hitetlenkedve nézett rám.

– Például? – pislogott.

– Például a közös érdeklődés – feleltem, és kicsit kihúztam magam a bárszéken. – Meg a családi kapcsolatok. A közös múlt. Azonos értékek.

Jaime a szemét forgatta.

– Mármint, hogy mindkettőtök családja a Mayfloweren jött, vagy mi. Mit mondjak, kurva nagy szám. De ha nem akartad letépni a ruháját, amint belépett az ajtón tegnap éjjel, akkor nincs meg a kémia.

Ezen elgondolkodtam egy percre. Aztán elnevettem magam az ötlettől, hogy letépem a bálnás rövidnadrágot meg a rózsaszín inget.

– Mi egyszerűen nem vagyunk ilyenek – feleltem. – Sosem voltunk. Mindketten... tartózkodóbbak vagyunk ennél. Talán konzervatívak. Hogy örülnék-e, ha jobb lenne a szex? – vontam meg a vállam. – Persze. De majdnem harminc vagyok. És talán nem kellene ennyit aggódni már az ilyesmin.

– A harminc még nem öreg – horkantott Jaime. – És nem akarom azt látni, hogy visszamész oda, ahol már voltál egyszer, Margot. Egy évvel ezelőtt olyan boldogtalan voltál. Azóta sokat fejlődted.

– Ez igaz – ismertem el. – De legbelül még mindig ugyanaz vagyok. Ugyanazt akarom, mint akkor. Ilyen régimódi vagyok, oké? Régimódi életet szeretnék, olyat, ahogy én is felnőttem. Férjet, házat, családot.

– És ezzel nincs is semmi baj – nyugtatgatott Claire, és átnyúlt Jaime felett, hogy megpaskolja a kezem. – Nem ítélünk el azért, mert ezt akard.

– És Tripp *megért* engem – folytattam. Idegesen, mert igaz volt. – A gyűrű, amit választott, tökéletes volt. Ismeri a stílusom, az ízlésem. Jól nevelt, jól képzett, jó állása van, jó családból származik. Ezek többet számítanak, mint a szex.

Jaime nem volt hajlandó feladni.

– És a szenvedély? Az eszeveszett testi vágy? Nem akard azt érezni, hogy pillangók repkednek a hasadban, ha belép a szobába? Hogy a pulzusod megugrik, ha közeledik feléd?

– És ha én nem ilyen vagyok? – mondtam ki egy félelmemet, amit általában az agyam mélyére száműztem. – És ha én egyszerűen nem vagyok szenvedélyes természet? Ha nem vagyok az a típus, akitől bárkit is eszeveszett vágy fogna el? Ha így van, akkor maradjak egyedül?

– Nem – jelentette ki határozottan Claire, és szikrázó tekintettel meredt Jaime-re. – És ha még egy esélyt akarsz adni Trippnek, akkor

az teljes egészében a te döntésed. Mi melletted állunk, akárhogy is lesz.

– Mellettem álltok? – néztem Jaime-re.

– Persze. – Az arca ellágyult, és a vállamra hajtotta a fejét. – Ne haragudj. Tudod, hogy szeretlek, Gogo. Csak azt akarom, hogy boldog legyél. Ha azt gondolod, Tripp az igazi, akkor hajrá. Én melletted leszek mindig.

– Köszönöm. Még meggondolom. – A telefonomra néztem, láttam, hogy későre jár. – Basszus. Mennem kell apámnak arra az izéjére.

– Vacsorázós izé? – nyúlt az italáért Jaime.

– Nem, csak ital meg sütemény pár támogatónak, akik csinos öszszeggel járultak hozzá a kampányhoz.

– És hogy megy a kampány? – kérdezte Claire.

– Jól, azt hiszem. Nem nagyon vettem részt benne, mert politikai kérdésekben kicsit más a véleményem, mint apámnak, úgyhogy nem beszélünk róla.

Jaime a fejét rázta.

– Istenem, imádom a családot. Érezd jól magad! Tripp is ott lesz?

Letettem egy húszast a bárpultra, és kiittam a martinit.

– Nem biztos. De azt tudom, hogy Deuce az egyik fő támogató, úgyhogy lehet. Hogy nézek ki?

Végigmérték az ujjatlan, sötétkék ruhát, a kedvenc gyöngysorom és a testszínű magas sarkút. A hajam sima volt, a körmöm manikűrözött, a lábam frissen borotvált. A rúzsom majd újragenem a kocsiban, mivel megtanultam a nagymamámtól, hogy sose sminkeljek nyilvános helyen.

– Tökéletes – állapította meg Claire. – Tiszta Grace Kelly.

Jaime bólintott.

– Tipikus Margot.

– Kösz! Akkor holnap. – Adtam nekik egy-egy puszit, és kimentem hátul a parkolóba.

Ahogy a hatalmas ház felé hajtottam, egy kapuval lezárt úton, Grosse Pointe-ban, ahol az adományozók estjét tartották, fura érzés támadt a gyomromban. Nem merném kijelenteni, hogy pillangók repdestek volna, inkább valamiféle ösztönös bizonyosság volt, hogy az életem meg fog változni. Ilyesmit éreztem akkor is, mikor több mint három centit vágattam le a hajamból, kicsit félttem, ugyanakkor fel voltam villanyozva.

Beálltam a ház elé, odaadtam a slusszkulcsot az ajtóállónak, aki vágyakozva bámulta a makulátlan, púderkék, 1972-es Mercedest, amit tavaly kaptam a nagymamámtól, amikor végre úgy döntött, hogy nem vezet többé. Bementem a házba.

A fura érzés tovább erősödött, mikor megláttam Trippet tőlem jobbra a hodályszerű nappaliban. Olyan hatalmas volt, hogy az egyik sarokban álló, majd háromméteres Steinway zongora sem tűnt túlzásnak. Pamlagok, rekamiék, székek, kétszemélyes kanapék álltak kisebb csoportokban szétszórva, a bútorok, a függönyök, sőt még a szőnyegek is kopottak voltak, kicsit elnyúttek, mint általában a régi, előkelő családoknál. Ez azt hivatott jelteni, hogy *borzasztó gazdagok vagyunk, de nem hajtunk el semmit sem egy nap használat után, és nem szeretjük, ha valami csillogóan új.*

Láttam, hogy apám kezét ráz valakivel a kandallónál, és anyám az egyik kanapén ülve egy gin-tonikot dédelget, talán ez már a harmadik lehetett. Tripp felé indultam, és nagyon igyekeztem, hogy abból a különös érzésből pillangók legyenek. Épp egy csapatnyi nővel beszélgetett az ablaknál, látványosan el voltak ragadtatva attól, amit

hallottak. Ahogy közelebb értem, hátrébb lépett, és én megláttam, hogy nincs egyedül. Amber is ott volt, egy majdnem rá illő ruhában, és kitarotta bal kezét a csoport felé, mintha megmutatna valamit...

Ne, ezt ne!

Nem, ezt nem tette.

Nem tehette.

Nem lehet, hogy ezt tette.

De igen.

És a gyűrű Amber ujján pontosan ugyanaz volt, mint amivel Tripp megkérte a kezem *tegnap este*.

– Olyan... olyan romantikus volt – ömlengett. – Átjött az éjszaka közepén. Azt mondta, nem várhatott, mert biztosan tudta, hogy én vagyok az igazi.

A szavak a torkomon akadtak. Hátráltam, láthatatlanul és a düh-től remegve, a bárhoz mentem, és kértem egy martinit – ez az előkelő családok egyik előnye, hogy sosem fogy el náluk a minőségi gin.

Kábultan megfogtam az italom, és kivittem a teraszra. A bátyám, Buck észrevett, és próbált bevonni egy csevegésbe egy csapat öltönyös férfival, akiknek azonnal elfelejtettem a nevét. Csak arra tudtam gondolni, ahogy ott álltam iszogatva és félig hallva csak az évődést a politikáról és a hajókról, mekkora seggfej volt Tripp. *Egészen biztosan egyenesen odament tőlem*. Mi ütött ebbe az emberbe?

Végül a többiek odébb álltak, hogy újratöltsék a whiskyspoharukat, és Buck felém fordult.

– Mi a bajod? Teljesen néma voltál végig, és olyan képet vágál, hogy ahhoz képest Muffy flegma arca szinte kellemes.

– Bocsánat, elgondolkoztam valamin.

Pimaszul elvagyorodott, mielőtt meghúzta a jégkockákról a whiskyt.

– Egyet tippelék. Tripp eljegyzése? Ne hagyj, hogy felzaklasson.

– Miért ne? Kicsit hülyét csinál belőlem, nem? Mindenki tudja, hogy azért szakítottunk, mert én házasodni akartam, ő meg nem. – Nem voltam biztos benne, hogy el akarom mesélni a bátyámnak az előző éjjel történeteket.

Megint hörpintett egyet, és megrázta a fejét.

– Még mindig nem akar. De Deuce megváltoztatta a végrendeletét, Tripp annyira elcseszett szerencsejátékos. Valami háromszáz lepedővel tartozik. És ha pénzt akar, akkor – ahogy Deuce mondta – véget kell vessen az ilyen-olyan kúrogatásoknak, meg kell házasodnia és meg kell állapodnia végre.

Leesett az állam. Véget kell vessen az ilyen-olyan kúrogatásoknak és meg kell házasodnia? Ez túlságosan is ismerősen hangzott.

– Viccelsz.

– Nem-nem. Ma hallottam egy fickótól, aki Deuce-nak dolgozik, és hallotta, ahogy az ügyvédjeivel erről beszél. – Buck felnevetett. – Micsoda seggfej. Ezt megúszad, ha engem kérdezel. – Hozzákoccintotta a poharát az enyémmhez. – Isten-isten.

A düh ködében úszva kiittam a martinimat.

– Megbocsátasz? – kérdeztem, és leraktam az üres poharat az arra járó pincér tálcájára, és egyenesen a bárhoz mentem, hogy kérjek még egyet. Bezárkóztam az első emeleti mosdóba, ittam egy kortyot, leraktam a poharat, és a márványpultnak dőltem. Nehezen vettem a levegőt, magamat bámultam a tükörben. Szidtam magam. Utáltam magam.

Te elcseszett idióta! Persze hogy nem akart téged! Ezt mondta tavaly! Csak a pénzt akarta, és te voltál a menetjegy. Te neveltség, ostoba, hiszékeny nőszemély, te meg azt gondoltad, adsz neki még egy esélyt!

De nem adtam. Hála istennek, nem adtam. De most mégis tele voltam ginnel, csalódással és haraggal – haragudtam Trippre, magamra, még Amberre is, hogy ilyen könnyen beugrott a hazugságoknak. Azt kívántam, bár olyan lennék, aki szabadjára ereszti az érzelmeit mások előtt, aki kimegy, és nyilvánosan megszégyeníti, amiért ezt tette, kikiáltja a csúszó-mászó, kétségbeesett hazudozást, és leleplezi, ki is ez az ember valójában. Annyira vágytam erre, hogy beleremegtem.

De nem bírtam.

Ez az igazság, hogy nem bírtam. De aztán láttam, hogy Tripp és Amber ott áll az emberek figyelmének középpontjában az ebédlőben, és újabb csapatnyi ácsorgót traktál a meglepetéseljegyzés romantikus történetével.

– Előtte nem is akart megőszülni – hencegett Amber. – Ugye, édesem?

– Így van, nyuszikám.

Nyuszikám! Mekkora seggfej. Letettem a harmadik üres poharam a földre – legalábbis azt gondoltam, hogy a földre. Eddigre már némileg homály lepett be mindent.

– Azt hiszem, meg kellett találnom a tökéletes nőt ehhez, hogy meggondoljam magam – bámult Amberre kínosan hamis imádattal. – És az ember tudja, ha megtalálta.

Tökéletes nő. Azt hiszem, erre felhorkantam, mert páran felém fordultak, és rám néztek. De tudomást sem vettem róluk, az asztalra és a pultokra kirakott süteményeket néztem, mint aki a tökéletes deszszeretet keresi.

– Csodás gyűrű – jegyezte meg valaki.

– Ugye? – helyeselt elégedetten Amber. – Direkt nekem csináltatta.

Direkt neki csináltatta. A kezem megremegett, ahogy végigpásztáztam az ezüsttálcákra kirakott puffancsokat. Az egyiket megmarkoltam, és bemértem a lehetséges célpontot.

– Így van – csókolta meg Amber kezét Tripp. – Egyedül neked.

Egy másodperccel később előrerontottam az első puffanccsal, de célt tévesztettem – nem azt a sunyi képét találtam el, csak a mellét.

Hökkenet felnézett, pont időben, hogy lássa, ahogy a második puffancs a csillárnak csapódik, és a cipőjén landol.

– Mi a pokol?

Az emberek kezdtek körbenézni, volt, aki félreállt az útból. Jól tette, mert a harmadik sütemény ledöntött egy vázát az asztalról, és az összetört Tripp lábánál.

Végül rám nézett.

– Margot, mi a fenét művelsz?

Nekigyürkőztem, elhajítottam még egyet.

– Három év! – robbant ki belőlem, ahogy a homlokán landolt. Végre! Megint megpróbáltam, de a puffancs most elkanyarodott Amber felé, aki elhajolt előle. – *Három* évet dobtam ki az unalmas golfsztorijaidra, a bálnás nadrágjaidra meg arra az apró, haszontalan kis farkadra!

Kuncogás hullámzott végig a vendégeken. Tripp döbbenet, kővé dermedve állt, én kihasználtam az alkalmat, és egy újabb puffancsot vágtam a melléhez.

– Hé! – kiáltott, szerintem elég szánalmasan. – Ne dobálj, hagyj abba! És nem kicsi a farkam! Meg nem haszontalan!

– De igen! – Egy újabb sütit küldtem felé, de már elindult, nem találtam el, a falnak csapódott. – Nem tudsz semmit a női orgazmusról! Maszturbálnom kellett, miután hazavittél, te seggfej!

Fojtott nevetést hallottam, ahogy elhajítottam a következő puffancsot, az egy tömbgyertyának vágódott, ami, sajnos épp égett, és leverte. Lyukat égetett a fehér abroszba, mire valaki, aki ott állt mellette, eloltotta.

– Margot, elment a kibaszott eszed? – üvöltötte Tripp az asztal túldaláról, az arcát védve, mintha nem tejszínes puffancsot dobálnék, hanem kézigránátot.

– Talán igen – lihegtem újabb süteményért nyúlva, de a tálca már üres volt. – Talán elment, mert azt akartam mondani neked ma este, hogy gondolkozni fogok a szaros kéréseden.

Tripp elsápadt.

– Milyen kérésén? – kérdezte Amber, hol Trippet, hol engem fürkészve.

Kinyitottam a szám. Néztem, ahogy vonaglik. Csodás érzés volt.

– Margot, kérek. Ne csináld ezt! – A szeme kegyelemért könnyögött. – Mindkettőnket kínos helyzetbe hozol. Beszéljük ezt meg ketten! Jó okom volt mindenre.

Egyáltalán nem akartam kettesben beszélni vele többé, és már tudtam, mi volt a kibaszottul jó ok. De ebben igaza volt – hogy ha elmondanám az igazat a tegnap éjjelről, az nekem is kínos lenne. Hiszen pont most jelentettem be, hogy meg akartam gondolni, ne mondjak-e igent neki, pedig csak színlelt.

Lepillantottam, felmértem a cseresznyés pitét, alácsúszttam a tenyerem, és megfontoltam egy utolsó, megalázó hajítást. A tömegeből valaki hangosan levegőért kapkodott.

De aztán újra Trippre néztem, és eltöltött az az érzés, hogy erős vagyok, amitől vissza is nyertem az önuralmam. A méltóságom. A modorom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Margot „Kibaszott” Thurber Lewiston vagyok, és volt gyerekszobám. Ezt senki sem veheti el tőlem.

Összeszedtem maradék részeg kis eszem, hűvös képet vágtam, és kihúztam magam.

– Ami azt illeti, többé nem akarok beszélni veled.

További szép estét mindenkinek. Hajrá, Lewiston szenátorjelölt!

Ahogy kísétáltam, hallottam, ahogy Tripp megszólal.

– Jézusom. Bolond picca.

Igen, tudom, mit gondolsz most. Hozzá kellett volna vágnom a kurva pitét.